

KIRSTI HAKOLA

Telaitetut villasukat

Tositarinoita kohtalon oikeista

TELOITETUT VILLASUKAT

Tositarinoita kohtalon oikuista

Kaikille kirjoittajille,
jotka rakastavat kirjoittelemista,
vaikka tekniikka yrittää sitä sabotoida.

Kirsti Hakola

Teloitetut villasukat

Tositarinoita kohtalon oikuista

© 2024 Kirsti Hakola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8234-7

SISÄLLYS

7	Missä on Minna?
17	Arvokkuus ennen kaikkea
23	Ilmarin ihmeellinen maailma
32	Juhannushäät
39	Saariselän hyvät teot
48	Äidin haudalla en käy
60	Maijalle, rakkaimmalleni
69	Tämä on voittojuttu
80	Teloitetut villasukat
88	Moi, täällä on Kalle
93	Valkoinen uni
98	Me tehdään isille yllätys
109	Anopin liukas kieli
118	Kirje helisevälle naurulle
123	Mitä sulle kuuluu?
138	Painu sinä Vänttinen siitä vittuun!
147	Iso itku vai kippis
158	I never promised you a rosegarden
165	Kohtalokas puhelu
174	Luuranko golfaa Hangossa

MISSÄ ON MINNA?

Alkoi hämärtää. Piti etsiä villatakit ja villasukat, piti löytää kaikki kännykät, laturit ja avaimet. Piti kerätä roskat ja eväistä jääneet rippeet. Pullat olivat sujahtaneet parempiin suihin, mutta makkaroita oli vielä jäljellä. Kai uimavälineet ja frisbee-kiekotkin jostain löytyisivät. Piti muistaa piilottaa avain siniseen kukkaruokkuun. Oli aika hyvästellä suvun yhteiskäytössä oleva hieman ränsistynyt, mutta tunnelmallinen pieni punainen mökki Somerolla. Sauna piti muistaa siivota ja piha tyhjentää sekalaisesta romusta. Railin ja Helin, sisarusten, perheet olivat viettäneet taas kerran rentouttavan pikku loman yhdessä. Muu väki tavaroineen ja koirineen oli paikalla, autot lähtövalmiina ja hyvästit heitetty. Vain pikkuinen Minna puuttui.

- Minna, Minna! Tuu tänne, on lähdön aika!

Heli alkoi tavanomaiseen tapaansa huudella 6-vuotiasta pikkuisintaan, kun aikuisten kokoontuminen mökillä oli päättynyt. Leo ja Nella, molemmat 8-vuotiaita, olivat leikkimässä nurmikolla terassin edustalla, mutta Minna puuttui. Lapset olivat olleet aina paljon keskenään tekemisissä, olivathan he serkuksia ja lähes saman ikäisiä. Kilttejä vesseleitä, viihtyivät yhdessä mainiosti ja

vapauttivat vanhempansa keskinäiseen laatuaikaan. Tälläkin kertaa kaikkien vanhemmat olivat saaneet viettää rauhaisan ja rennon lauantain joogan ja meditaation parissa. Nyt he olivat kohottunein mielin valmiit kotimatkalle. Oli aika.

Minnalla oli taipumus viettää aikaa omissa oloissaan, hän leikki mielellään salaisia leikkejä oman mielikuvitushahmonsa Hopreenin kanssa. Hän oli nytkin ehkä omilla salaisilla teillään, jossain lähellä vaikka lähtevän puun oksalla piilossa. Hän oli notkea ja rakasti puihin kiipeilyä. Ei ollut mitenkään epätavallista, että Minna löytyi jostain aivan kummallisesta paikasta. Hän selitti sitten silmät kirkkaina, että Hopreeni ei ollut halunnut vielä tulla piilosta pois, ja tämän vuoksi Minnan pienet korvat eivät voineet kuulla yhtään mitään. Hopreeni ratkaisi, milloin Minna oli kuuloetäisyydellä.

- Minna, Minna! Nyt on jo pakko tulla. Lähdetään, kun kohta alkaa tulla pimeä!

Ei Minna ilmaantunut. No, Leon ja Nellan luo selvittämään, mitä mukulat olivat puuhailleet ja missä liikuskelleet, missä Minna voisi piileskellä.

Ensin he olivat tehneet hiekkalinnan rannalla ja sen ympärille korkean vallituksen. Minna oli hienosti koristellut linnan järvestä löytämillään sileänpyöreillä kivillä. Sitten he olivat ottaneet muoviset hammasmukit rantasaunasta ja lähteneet mustikkaan. Sinä syksynä mustikoita oli paljon ja he olivatkin löytäneet ison apajan

ihan läheltä, mutta pelästyneet kovasti, kun Leo oli alkanut kiljua kovalla äänellä. Hän oli nähnyt käärmeen metsäpolulla ja oli alkanut huutaa 'kyy, kyy'. Eivät he ihan varmoja voineet olla, oliko se ollut kyy vai rantakäärme, mutta kaikki olivat pelästyneet hirveästi. Siinä hötäkässä Minnan mustikat olivat kaatuneet maahan. Muilla ei mitään mustikoita mukeissa ollutkaan, kun he olivat popsineet metsän herkut suoraan suuhunsa. Leo oli kyllä pinkaissut isilleen kertomaan käärmeestä, ja tämä oli neuvonut leikkimään mökin lähellä. Vaikka kymmentä tikkua tai kuurupiiloa tai jotain. Veteen ja laiturille ei tietenkään saanut mennä, ne olivat ehdottomia sääntöjä, vaikka kaikki lapset olivat jo kelpo uimareita. Sitten jossain vaiheessa Minna oli sanonut, että Hoppreeni halusi vielä käydä katsomassa sitä käärmepaikkaa. Mutta sieltä Minna oli kyllä tullut kohta takaisin ja lampsinut johonkin rannan suuntaan. Sen jälkeen lapset eivät tarkasti muistaneet, mistä lähtien Minna ei enää ollut leikeissä mukana.

Minna oli ja pysyi poissa. Nyt tuli jo lievä hätä. Tämä oli vallan epätavallista. Vanhemmat korottivat ääntään, huusivat yhteen ääneen ja erikseen. Huhuilivat entistä kovempaa ja penkoivat kaikki mahdolliset paikat, lähimetsät ja rannan. Hajaantuivat eri suuntiin.

- Minna, Minna! kuului kauas. Vesi kantoi äänen vastarannalle, se kiiri kauas, kaiku vastasi ja toisteli Minna Minna.

Vanhemmat uskottelivat itselleen ja muille, ettei saa joutua paniikkiin. Ei paniikkia, ei paniikkia. Mutta se hiipi kuitenkin jokaisen mieleen. Pitäisikö juosta naapurimökeille, lähteä ajelemaan autoilla, soittaa poliisille vai hälyttää 112:n. Pitäisikö rauhoittua ja rukoilla apua korkeimmalta. Sitä jokainen heistä oli jo mielessään tehnyt, rukoillut apua omalta auttajaltaan kuten he olivat tottuneet koko elämänsä ajan tekemään. Sieltä se apu oli yleensä tullutkin.

Kaikki rakennukset, lähiympäristö, ranta ja laituri oli tutkittu. Nyt oli pakko tehdä jotain, paljon, paljon ja heti. Tuli jo kiire, ilta tummeni ja järvi lipplatti synkästi laineillaan.

Tehtiin kaikki, nopeasti ja tehokkaasti. Leon vanhemmat hajaantuivat juoksujalkaa naapurimökeille, Nellan äiti Raili soitti poliisille, isä 112:een ja Minnan isä tutki edelleen lähimaastoa apunaan hyvä taskulamppu ja pari pitkää keppiä. Helin mieli oli sekaisin, hän ei pystynyt enää toimimaan järkevästi, itki hillittömästi ja syytteli itseään hiuksiaan repien.

- Miksi minun piti viivyttää sitä retriitin jälkeistä rukoushetkeä niin pitkään. Ajattelin vaan, että oli niin mahtavan kohottava tunnelma ja läheisyys kaikkien kesken. Itsekäs olin. En malttanut lopettaa, halusin sen hyvän tunnelman jatkuvan, yhdessä siunatussa yhteydessä ja luonnon keskellä pyhän kirjan sanoman äärellä, tuskaili

Heli kädet rinnalla tiukasti ristissä rystyset valkeina.

Vanhemmat tiukkasivat Leolta ja Nellalta vielä tarkemmin yhteisiä polkuja ja poikkeamia, mutta eipä siitä sen selvempää tullut. Lapset alkoivat panikoitua ja itkeä, varsinkin Leo itki jo hillittömästi.

Eikö Taivaan isä tai suojelusenkelit voisi auttaa? Toisivat jo Minnan esille jostain Hopreenin keksimästä piilosta. Tai jos Hopreeni oli pakottanut Minnan jonnekin piiloon, tulisivat nyt jo esille. Ei ole enää kivaa, aprikoi Nella ajatukset ja tukka yhtä sekaisin

Paikalla olleet mökkinaapurit kertoivat Leon vanhemmille, että kyllä he olivat nähneet kaikki kolme lasta yhdessä metsässä, iloisina ja touhukkaina. Varmaan olivat olleet mustikassa, mutta se oli kestänyt vain hetken. Ei naapureilla valitettavasti muita havaintoja enää sen jälkeen ollut.

Poliisit olivat luvanneet tulla paikalle pikapikaa tarkistamaan tilanteen. Heidän kokemuksensa mukaan onneksi lapset ilmaantuivat yleensä aika nopeasti mitä ihmeellisimmistä paikoista itsekseen.

- Ei huolta, ongelma selviäisi varmasti kohta itsestään, kertoi konstaapeli puhelimessa rauhoittavasti. Poliisit auttaisivat kaikin tavoin.

Mökki oli tietttömien taipaleiden takana, sehän sen tarkoitus olikin. Luonnon rauhaa, hiljaisuutta ja omaa tilaa, paljon omaa tilaa. Siksi poliisien paikalle tulo tuntui kestävän ikuisuuden. Vaikka ei se todellisuudessa kovin kauaa kestänyt. Odottavien aika oli kuitenkin tuntunut loputtomalta. Mitään he eivät osanneet tehdä. Aurinko oli jo laskenut mailleen ja hämärä tiheni hetki hetkeltä. Tuli pimeä, hyttysset ja paarmat. Nyt itkivät ja rukoilivat jo kaikki, muodostivat voimapiirin käsi kädessä kaikki ja pyysivät apua ylhäältä. Eivät uskaltaneet katsoa toisiaan. Eivät ymmärtäneet mitä oli voinut tapahtua.

Poliisit olivat heti tienneet minne ajaa, lähteneet rivakasti kuten aina, kun lapsesta oli kysymys, ja olivat löytäneet ongelmitta perille. Poliisit ottivat tilanteen hallintaan, kuuluivat kaikkia asianosaisia, lapsia hyvin hienotunteisesti, lohduttivat ja valoivat toivoa. He eivät olleet ensimmäistä kertaa etsimässä pikkulapsia, jotka saattoivat hyvinkin kävellä jopa kilometrien päähän. Olihan loppukesä, varsin valoisaa ja vasta pari tuntia Minnan katoamisesta. Helikopteri oli hälytetty, se oli jo oikopäätä matkalla ja sen lämpökameran avulla oli helppo löytää piilossa olevat eksyneet ihmiset mitä vaikeimmistakin paikoista. Varmuuden vuoksi myös sukeltajat olivat tulossa. Läheisten piti vain kerätä voimia, ehkä oli paikallaan mennä yöksi mökkiin tai kotiin. Viranomaiset olivat nyt vastuussa tilanteen kehittymisestä ja etsinnästä.

Muutaman tunnin kuluttua kaikki sortui palasiksi, säpäleiksi. Maailmanloppu.

Sukeltaja löysi Minnan ylösalaisin käännetyn veneen alta. Mitään ei ollut enää tehtävissä.

Kaikkien mielessä kulki elokuvan tavoin pahin mahdollinen näkymä, pikkuinen Minna paniikissa, uimataitonsa unohtaen, apua huutaen, silmät itkussa, kädet vettä kauhoen, pikkuhiljaa uupuen, pohjaan vajoten. Kukaan ei voinut ymmärtää miksi, kuinka, milloin, miten. Ei näin voinut tapahtua ei Minnalle, ei meille. Ei tämä ollut totta, ei saanut olla.

Mutta se oli totta. Minna oli hukkunut järven ikuisuuteen. Oli tullut Minnan aika.

Viranomaiset joutuivat suorittamaan tutkinnan, kuulemaan paikalla olleita aikuisia, naapureita, kevyesti vanhempien ja sosiaaliviranomaisten läsnä ollessa myös Leoa ja Nella. Kuultavat itkivät, eivät olleet hyväksyneet tapahtunutta. Myös kuulustelijoilla oli ollut usein kyynel silmissä. Pienten lasten kuolemat olivat kaikkein vaikeimpia asioita karskeille poliiseillekin. Ihmisiä kaikki olivat pöydän kummallakin puolella, isiä ja äitejä. Ei ilmaantunut mitään uutta, kaikki oli tapahtunut kuten jo monta kertaa oli kerrattu.

Konstaapelit tutkivat tapahtuneen kaikilta kanteilta ja pohtivat sen oikeudellista puolta. Olisiko vanhempien tullut paremmin valvoa lasten liikkeitä järven rannalla, olisiko pitänyt olla koko ajan katsekontakti? Kysyivät neuvoa esimiehiltä, oliko ennakkotapauksia tai selvää vastausta lakipykälästä.

Lopputuloksena oli, ettei tullut ilmi seikkoja, jotka olisivat ylittäneet rikosepäilyn tunnusmerkit. Viranomaisten käsityksen mukaan kukaan ei ollut syyllistynyt rikokseen tai laiminlyöntiin. Ei siis ollut syytä oikeudellisiin jatkotoimiin. Tapahtuma osoittautui hirveäksi ja kohtalokkaaksi vahingoksi. Onnettomuuksia ja vahinkoja sattuu. Se on elämänkulku, ei kenenkään syytä.

Minnan äiti vaati, että häntä vastaan nostettaisiin syyte lapsen huollon laiminlyönnistä. Hän halusi tulla rangaistuksi, halusi sovittaa oikeudellisesti ja moraalisesti tapahtuneen. Vankilaan hän halusi pyytämään anteeksi, pitkäksi ajaksi, vuosiksi. Sitten hän voisi jatkaa elämäänsä - ehkä. Mutta eihän syytettä voi nostaa, kun ei ollut tapahtunut mitään rikosta eikä laiminlyöntiä. Vahingoista ei voi nostaa syytettä. Poliisiviranomaiset joutuivat selittämään asian monasti ja juurta jaksain.

Elämä jatkui, oli pakko. Mieli murskana, sielu säpäleinä, perheiden elämä täynnä surua ja kaipausta. Kysymyksiä ja kysymyksiä, ei vastauksia. Raskaasti ja verkkaisesti kulki aika, synkkä painolasti sydämissä. Lohdutonta. Ahdisti niin, että silmissä kipunoi. Ei voinut saada mistään lisää voimia, ei ollut edes halua. Piti kärsiä ikävää. Ei voinut luopua Minnasta.

Kuuden raskaan vuoden jälkeen koitti Leon rippileirin aika. Nuori ja ystävällinen leiripappi yritti saada Leoon kontaktin, olisi jutellut ahdistuneena tuntuisen pojan kanssa. Leo pysyi vaiti. Oli sulkeutunut ja näytti itkuiselta. Kun leiriläisille tuli mahdollisuus yksityiseen rikkiin, Leo

kuunteli tarkasti kaikki lupaukset ehdottomasta salassapidosta. Varmisti vielä omilla kysymyksillään, oliko ymmärtänyt oikein.

- Et siis kerro vanhemmille tai muille. Onko varma? intti Leo.
- En varmasti, rippisalaisuus on pyhä ja ehdoton, laissa säädetty, vakuutti leiripappi, nuori ja mukava punatukkainen, iloinen nainen. Vasta aloittanut virassaan Leon omassa seurakunnassa. Hän lupasi kuunnella ja kätkeä sydämeensä ikiajoiksi kaiken ripissä kuulemansa. Kuin Maria Jeesuksen sanat. Hän tiesi, että nuorilla oli usein paljon, yleensä pieniä tai hieman suurempiakin omantunnon tuskia avattavina. Rippi oli hänelle mieluisa tehtävä, jossa voi jakaa hyvää ja toteuttaa Raamatun armeliasta sanomaa anteeksiannosta.

Ja näin Leo sai hiljaa kuiskata papille elämänsä tuskan.

- Siellä meidän mökillä silloin, kun Minna hukkuu ja kuoli, niin minä tönäisin Minnan laiturilta veteen. Se oli niinku vahinko, en mä tarkottanu mitään. Me oltiin kaksistaan kielletyllä paikalla, laiturilla. Ei sinne olisi saanut mennä ilman vanhempia. Minna rupesi haukkumaan minua, että muka olin kaatanut ne Minnan mustikat tahallani maahan, kun pelottelin sillä käärmeellä. Kyllä se käärme oli kyy, näin sen mustan sahalaidan ihan selvästi. Sitten mä suutuin

Minnalle ja ihan vähän tönäisin sitä. Sitten se vaan horjahti veteen. Mutta Minna osasi uida, oikein hyvin, oli meistä melkein paras. En mä mitenkään voinut ajatella, että Minna jotenkin joutuisi veneen alle. Se oli ihan kamalaa. Enkä mä oo uskaltanut tästä koskaan kertoa kenellekään. Siitä lähtien mun elämä on ollut ihan paskana, ihan pilalla. Aina tää on mun mielessä.

- Leo-kulta, todella sydäntä särkevä tapaus. Olit hyvin nuori onnettomuuden sattuessi, alaikäinen. Vieläkin pieni, Jumalan luoma. Tuo on aivan liian raskas taakka yksin sinun kannettavaksi. Tarvitset tukea, paljon tukea. Todella hyvä, kun tulit puhumaan. En tietenkään kerro asiaa eteenpäin, sen kieltää jo lakikin. Ehdotan, että otat vastaan seurakunnan avun. Me papit voimme keskustella tällaisista asioista sielunhoidollisessa tarkoituksessa kahden kesken. Kun vain tulet juttelemaan minulle toiste, vaikka ihan säännöllisesti, vaikka kerran viikossa. Mielelläni keskustelen lisää ja teen parhaani, että vapautuisit kohtuuttomasta synkästä mielipahasta. Tuletko uudestaan, riparin päätyttyä?
- Ihan varmasti tulen. Kiitos sulle, nyt mulla on jo vähän parempi mieli. Mutta ei se vielä mitenkään hyvä ole. Ehkä ei koskaan.
- Yritetään kuitenkin Leo-kulta. Minä uskon, että yhdessä me onnistutaan. ♣

Voiko uskottomuus olla hyvä teko, onnistuiko Veera pakenemaan villasukissa teloittajia, mitä anopin liukas kieli lipsautteli, miksi äiti ja lapset menivät salaa isää vastaan, ajettiinko Pirre väkisin Suomeen, veikö Ilmari aseensa kouluun, golfasiko luuranko Hangossa, saiko Lydian rakkaus vihdoin palkinnon Floridassa, miksi Antti käski käräjillä Väänttisen painua vittuun, löytyikö onni abortista, minne katosi pikkuinen Minna, miksi äiti toivoi vauvan kakkivan Kallen puserolle?

Näihin ja muihin kysymyksiin antaa vastauksen 'Teloitetut villasukat' -novellikokoelma.

Helppolukuinen, kevyt ja hauska kirjotettu kirja, jonka voit lukea pienissäkin erissä - jos maltat. Tosielämän kohtalon oikut hämmästyttävät ja järkyttävät lukijaa kerta kerran jälkeen. Novelleissa näkyy elämäkokemus ja monialaisuus, mutta on niissä myös häivähdys huumoria, arkipäivän juridiikkaa ja Hankoa.

Välillä naurattaa ja hymyilyttää, välillä ei voi estää kyyneleitä. Aina yllättyä!

Mielenkiintoinen ja hyvä lukupaketti myös vähemmän lukeville.

BoD

9 789528 082347